

IV. JURISPRUDENȚĂ

DECIZIA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI ÎN CAUZA PLEȘCA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI¹

1. Potrivit art. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor omului „dreptul la viață al oricărei persoane este protejat prin lege. Moartea nu poate fi cauzată cuiva [...]”. Astfel, statele semnatare au sarcina de a asigura dreptul la viață, prin instituirea unei legislații penale concrete, care să descurajeze atingerile aduse persoanei și care are la bază un mecanism de aplicare conceput pentru prevenirea, eliminarea și sancționarea încălcărilor. În acest sens, analizând jurisprudența Curții, în sarcina statelor intră, implicit, și obligația efectuării unei anchete oficiale și efective în cazul unui deces survenit în condiții suspecte.

I. Sub aspect procedural vom reține că²:

1. Domnul Mihai Pleșca (reclamantul), a sesizat Curtea la 3 ianuarie 2008 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale (Convenția).

2. Reclamantul se plânge în principal de absența unei anchete efective în măsură să stabilească circumstanțele decesului fiicei sale.

3. La 8 iulie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție, aceasta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

II. În fapt se vor reține următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în 1956 și locuiește în Hârlău.

5. În dimineața zilei de 19 iulie 2005, acesta s-a dus la Comisariatul de Poliție al Orașului Hârlău pentru a depune plângere pentru dispariția fiicei sale, P.M.N., în vârstă de șaptesprezece ani. A precizat că aceasta a plecat de acasă la 17 iulie 2005, că nu s-a mai întors de atunci și că a aflat că, în aceeași zi, aceasta se dusese, însoțită de două prietene, la un baraj situat în apropierea orașului.

6. La 19 iulie 2005, reclamantul s-a întors acasă în jurul orelor 18 și a descoperit în balconul apartamentului său cadavrul fiicei sale decedate. I-a scos o curea care se afla în jurul gâtului acesteia. S-a dus la poliție, care a sosit la fața locului la orele 18,45. Un ofițer de poliție, însoțit de un expert criminalist și de doi martori, a întocmit un proces-verbal și a făcut mai multe fotografii la locul faptei. A menționat că P.M.N. fusese găsită zăcând pe balcon, în spatele mai multor scaune, în poziție de șezut, cu capul așezat pe unul din scaune, că trupul nu prezenta urme de violență, dar că gambele erau murdare de noroi uscat, până la genunchi. A menționat prezența pe gât a unui șanț de spânzurare, cu o lățime de aproximativ 4 centimetri și o adâncime de aproximativ 3–4 milimetri. Acesta a menționat că, la o înălțime de aproximativ 1,80 metri, exista un piron bătut în perete și că respectiva curea care probabil că a fost folosită pentru spânzurare avea o lățime de 4 centimetri și era deteriorată într-o parte. Ofițerul a ridicat în vederea continuării cercetărilor cureaua, precum și două haine pătate de noroi, care au fost găsite în mașina de spălat. Cercetarea locului faptei s-a încheiat la orele 21. Reclamantul a semnat procesul-verbal.

7. A fost inițiată o anchetă pentru „decesul suspect” al fiicei reclamantului. Poliția Orașului Hârlău, căreia i-a fost încredințată ancheta, a interogat, la 19 iulie 2005, două fete, D.A. și D.C., care petrecuseră ziua de 17 iulie 2005 împreună cu fiica reclamantului. Acestea au declarat că hotărâseră să meargă la începutul după-amiezii la un baraj situat în afara orașului. Acestea au ajuns acolo cu un taxi și apoi au căutat un loc izolat pentru a se odihni și a face baie. La întoarcere s-au decis să o ia pe o scurtătură prin pădure. Pe drum, fiica reclamantului și-a pierdut telefonul mobil, ceea ce a afectat-o mult. În plus, îndepărtându-se preț de câteva momente, s-a rănit și și-a murdărit hainele alunecând în noroi. Cele două prietene ale acesteia i-au pus o pătură pe umeri pentru a o

¹ Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului în Cauza Buceaș și Buciaș împotriva României, C 2.158/08.

² Pentru simplificarea lecturii au fost reținute și numerotate doar aspectele relevante în rezumarea cauzei.

proteja. Dându-și seama că nu au luat-o pe drumul cel bun, au hotărât să se întoarcă din drum pentru a ajunge mai repede în oraș, au cerut ajutor și o persoană le-a dus cu căruța până în oraș. Au însoțit-o pe D.C. până la imobilul în care locuia aceasta. Apoi, D.A. a însoțit-o pe fiica reclamantului până la domiciliul acesteia din urmă, unde au ajuns în jurul orelor 21. A ajutat-o să urce scara, unde fiica reclamantului a scăpat un pantof rupt. Apoi, aceasta a ajutat-o să se dezbrace și să se bage în pat. A pus hainele murdare în mașina de spălat și a părăsit apartamentul aproximativ un sfert de oră mai târziu, fără să închidă ușa, și s-a dus acasă, apoi în oraș. D.A. și D.C. au declarat că nu băuseră alcool în timpul zilei, ci doar sucuri de fructe cumpărate înainte de plecarea lor la baraj. În cele din urmă, au menționat că fiica reclamantului exprimase în trecut idei sinucigașe, din cauza unor eșecuri școlare.

8. La cererea reclamantului, parchetul a dispus efectuarea unei autopsii la 20 iulie 2005. În raportul emis la 1 august 2005, medicul legist a concluzionat că decesul avusese loc la data de 17 sau 18 iulie 2005 și că se datorase unei asfixieri provocate de o spânzurare atipică. A menționat existența unor urme de violență, și anume multiple excoriații liniare pe coapsa și pulpa dreaptă și, în jurul gâtului, un șanț de spânzurare cu o lățime de 2,5 centimetri, cu urma unei cataramă de curea. O analiză de sânge a evidențiat o alcoolemie de 2 grame de alcool per litru de sânge. Prelevările de țesut din stomac, ficat și rinichi nu conțineau alte substanțe toxice. În urma examenului secrețiilor vaginale nu s-a descoperit prezența unor spermatozoizi.

9. La 22 iulie 2005, reclamantul a fost audiat prima dată de poliție. A menționat existența unor tensiuni între el și fiica sa, care, conform acestuia, se datorau unor eșecuri școlare. A precizat că, la 17 iulie 2005, lipsise de acasă între orele 18 și 21,30. La întoarcere a găsit ușa deschisă și, mai târziu, a ieșit din nou pentru a-și căuta fiica. A doua zi, a plecat la serviciu și s-a întâlnit cu D.A. și D.C. și cu alți prieteni ai fiicei sale care nu au putut să îi ofere informații privind locul unde se putea afla.

10. Tot la 22 iulie 2005, M.D., o persoană pe care o cunoștea fiica reclamantului, a fost interogată de poliție. M.D. a declarat că se întâlnise cu tânăra în noaptea de 15 spre 16 iulie 2005, în jurul orei 2 dimineața, în parcul orașului. Au discutat împreună aproximativ un sfert de oră, înainte să li se alăture un prieten comun.

11. La 23 iulie 2005, unul dintre fiii reclamantului a adus la poliție telefonul mobil al surorii sale, precum și o sticlă de plastic plină trei sferturi cu un lichid galben. A declarat că a găsit aceste obiecte în pădure, în apropierea barajului, și a solicitat ca acestea să fie supuse unor examene de laborator. La 1 septembrie 2005, poliția i-a înapoiat reclamantului cureaua, sticla, hainele și telefonul mobil ale fiicei sale. Procesul-verbal întocmit cu ocazia restituirii obiectelor nu menționa niciun examen.

12. La 27 iulie 2005, reclamantul a fost supus unui test poligraf. Din raportul întocmit cu această ocazie reiese că nu a fost detectat niciun element caracteristic unui comportament simulat. La 25 octombrie 2005, acesta a luat cunoștință de raportul de autopsie și a declarat că fiica sa nu consuma alcool. A precizat că, de obicei, exista vin în casă, dar că nu a remarcat dacă lipsea din acesta la data de 17 iulie 2005. De asemenea și-a exprimat îndoielile cu privire la sinceritatea declarațiilor date de D.A. și D.C. Interogată din nou la 27 iulie 2005, precum și la 24 februarie și 21 iunie 2006, reclamantul și-a menținut declarațiile și și-a reiterat îndoielile.

13. Mama tinerei decedate a fost interogată de două ori. Aceasta a contestat veridicitatea faptelor prezentate de D.A. și D.C. și a solicitat efectuarea unor investigații cu privire la rolul jucat în sinuciderea fiicei sale de către fostul său soț, reclamantul, căruia îi fusese încredințată fiica lor și care, conform mamei, o neglija și avea un comportament violent față de aceasta.

14. Poliția a interogată două vecine ale reclamantului, A.A. și T.M., care au declarat că, la 17 iulie 2005, în jurul orelor 20,30, o văzuseră pe fiica reclamantului, care părea că suferă, urcând în imobil cu ajutorul unei alte tinere. Au precizat că nu l-au văzut pe reclamant întorcându-se în seara zilei de 17 iulie 2005.

15. Alte două persoane, U.C. și P.I., prezente la baraj, și I.D., care transportase tinerele cu căruța, au declarat că fiica reclamantului avea pe ea o pătură și că nu părea să fi consumat alcool.

16. În noiembrie 2005, M.I. și R.R.C. au denunțat la poliție o tentativă de viol ale cărei victime au fost în seara zilei de 16 noiembrie 2005 în orașul Hârlău. Conform acestora, agresorul era M.D., persoana cu care se întâlnise fiica reclamantului în ajunul decesului său (supra, pct. 12). M.I. a declarat că agresorul le acostase pe stradă și

le forțase să intre în casa scării unui imobil. Acesta a început să o dezbrace pe R.R.C. și a amenințat-o, spunându-i: "Vrei să te omor ca pe P.M.N. [fiica reclamantului]?" Sosirea unui vecin a pus capăt tentativei de viol și le-a permis victimelor să fugă.

17. În urma investigațiilor, poliția a concluzionat că fiica reclamantului s-a sinucis și a propus parchetului să încheie ancheta. La 2 decembrie 2005, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale, considerând că nu era vorba de fapte cu caracter penal.

18. Reclamantul și soția acestuia au contestat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale și au solicitat redeschiderea anchetei. Aceștia susțineau că investigațiile au fost superficiale și că nu au permis stabilirea evenimentelor care au avut loc înainte de deces și nici circumstanțele exacte în care acesta a survenit.

19. La 18 ianuarie 2006, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Hârlău a admis cererea și a retrimis dosarul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași în scopul continuării anchetei privind săvârșirea infracțiunii de omor. Procurorul a considerat că existau în continuare îndoieli cu privire la circumstanțele decesului și, în special, cu privire la poziția cadavrului și posibilitatea ca tânăra să se spânzure de perete cu cureaua găsită la fața locului. Acesta a identificat, de asemenea, o contradicție între lățimea acestei curele, care măsoară 4 centimetri, și șanțul prezent în jurul gâtului, care măsoară 2,5 centimetri, conform raportului de autopsie.

20. Parchetul le-a audiat din nou pe D.A. și D.C., care au prezentat aceeași versiune a faptelor. Cele două vecine, A.A. și T.M., și-au menținut declarațiile. O altă persoană, C.F., a declarat că, în seara zilei de 17 iulie 2005, s-a întâlnit cu cele trei tinere în oraș și că fiica reclamantului plângea și mergea susținută de cele două prietene ale sale.

21. Parchetul l-a interogat pe M.D., care se afla în arest preventiv în cadrul unei alte anchete. Și-a menținut declarațiile și a negat orice implicare în decesul fiicei reclamantului. A adăugat că se afla în conflict cu fiul reclamantului și că acesta era motivul pentru care acesta din urmă îl bănuia de uciderea fiicei sale.

22. La 14 august 2006, Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași a pronunțat neînceperea urmăririi penale, considerând că tânăra s-a sinucis ca urmare a unor probleme personale. A precizat că aceasta a băut alcool după plecarea lui D.A. și că,

fiind deprimată, s-a spânzurat cu cureaua pe care a agățat-o de pironul bătut în perete. Sub greutatea sa, cureaua s-a rupt și corpul a căzut în poziția în care a fost găsit.

23. Prim-procurorul parchetului a respins plângerea reclamantului și a soției acestuia. A considerat că sinuciderea era consecința unui dezechilibru psihic pentru care părinții divorțați erau parțial răspunzători, din cauza lipsei protecției și a afecțiunii față de fiica lor, precum și a severității tatălui.

24. Reclamantul a contestat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale în fața Tribunalului Iași. A denunțat superficialitatea anchetei, lipsa efectuării unui examinări științifice a obiectelor confiscate, absența unor explicații plauzibile cu privire la momentul în care tânăra consumase alcool și absența unor cercetări cu privire la eventuala implicare a lui M.D. în cauzele decesului.

25. Printr-o hotărâre din 18 ianuarie 2007, tribunalul a respins plângerea. Instanța a hotărât că din declarațiile martorilor reieșea că, în perioada anterioară decesului, au existat tensiuni între reclamant și fiica sa din cauza unor eșecuri școlare ale acesteia din urmă. De asemenea a hotărât că aceste declarații permiteau reconstituirea evenimentelor din ziua de 17 iulie 2005. Astfel, tribunalul a considerat că, după ce a făcut, în compania prietenelor sale, o plimbare, în cursul căreia și-a pierdut telefonul și s-a rănit ușor, ceea ce a accentuat starea depresivă a acesteia, fiica reclamantului a rămas singură în apartament maximum treizeci de minute, între orele 21 și 21,30. În acest timp, aceasta a decis să pună în aplicare planul său sinucigaș, despre care le vorbise anterior prietenelor sale, și a consumat din vinul pe care îl avea în casă reclamantul. Aceasta și-a înfășurat o curea în jurul gâtului, a legat-o de un piron bătut în perete și și-a lăsat trupul să atârne în gol, realizând astfel o "spânzurare atipică". Tribunalul a considerat că nimic nu permitea să se ajungă la concluzia că era vorba despre o "crimă prin spânzurare", având în vedere că obiectele aflate pe balcon erau la locul lor și cadavrul nu prezenta nicio leziune care să indice că tânăra încercase să reziste unui act criminal.

26. Reclamantul a formulat recurs împotriva acestei hotărâri. Și-a reiterat criticile cu privire la desfășurarea anchetei și a reamintit că anchetatorii nu prelevaseră amprente din apartament sau de pe cadavru și că nu găsiseră în apartament nicio sticlă

care ar fi putut susține teza consumării de alcool după plecarea lui D.A. Acesta a precizat că stabilirea faptelor ar fi necesitat o reconstituire. În cele din urmă, a susținut că încă mai existau câteva aspecte neclare. A susținut că era imposibil ca o cantitate atât de mare de alcool să fi trecut în sânge în perioada de maximum treizeci de minute în cursul căreia fiica sa a rămas singură. De asemenea a considerat că era neverosimil ca trupul să fi rămas suspendat în aer, având în vedere înălțimea acesteia (1,67 metri), înălțimea la care era fixat pironul (1,80 metri) și lungimea curelei (1,10 metri). În cele din urmă, a subliniat că era o diferență considerabilă între lățimea curelei (4 centimetri) și lățimea șanțului de spânzurare constatate la autopsie (2,5 centimetri).

27. M.D. s-a înfățișat în instanță de mai multe ori, asistat de un avocat, dar nu a fost interogată de curtea de apel. Acesta a depus un memoriu, în care a reiterat că nu era implicat în niciun fel în decesul fiicei reclamantului.

28. Reclamantul a depus la dosar certificate școlare conform cărora fiica sa avea un comportament echilibrat, că nu a manifestat niciodată semne de depresie și că tatăl se implica în educația și activitățile școlare ale acesteia.

29. Printr-o hotărâre definitivă din 5 iulie 2007, curtea de apel a respins recursul și a confirmat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale. Aceasta a observat că declarațiile martorilor și concluziile autopsiei nu furnizau niciun indiciu care să permită susținerea tezei conform căreia fiica reclamantului a fost victima unei agresiuni care a provocat sinuciderea sa. A apreciat că sinuciderea era consecința unei stări depresive provocate de dificultatea relațiilor dintre tânără și tatăl acesteia și amplificată de existența unor eșecuri școlare și de un eveniment minor, și anume pierderea telefonului său. A concluzionat că nu putea fi acuzat nimeni de omor doar pentru a-l consola pe reclamant pentru moartea fiicei sale.

III. În continuare, Curtea amintește în cuprinsul deciziei dispozițiile legale și practica relevante din dreptul intern și internațional. Se face referire la o serie de articole din Codul de procedură penală, precum: art. 62 care impune anchetatorilor și instanțelor interne să adopte măsuri pentru a asigura obținerea unor probe pentru clarificarea tuturor aspectelor cauzei; art. 63 care nu atribuie nicio valoare de probă dinainte stabilită mijloacelor de probă depuse în dosarul cauzei, și art. 64 în care

sunt enumerate mijloacele de probă, printre care: declarațiile inculpatului, ale părții vătămate, înscrisurile, înregistrările, fotografiile, obiectele, constatările medico-legale și rapoartele de expertiză. De asemenea, potrivit art. 94 din Codul de procedură penală obiectele care poartă urma faptei săvârșite și orice alte obiecte care pot servi la aflarea adevărului sunt mijloace materiale de probă. Acestea pot fi supuse, la cererea anchetatorilor, unui examen efectuat de poliția științifică și tehnică. Totodată, la art. 114 se prevede că, în caz de moarte violentă, este obligatorie efectuarea unei constatări medico-legale.

IV. În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 2 din Convenție și invocând art. 6 și 8 din Convenție, reclamantul se plânge de lipsa unei anchete efective cu privire la decesul fiicei sale.

30. Curtea reamintește că, fiind responsabilă cu încadrarea juridică a faptelor cauzei, nu se consideră obligată de încadrarea făcută de reclamant și de Guvern. În temeiul principiului jura novit curia, aceasta a examinat, de exemplu, din oficiu, capetele de cerere din perspectiva unui articol sau paragraf pe care părțile nu l-au invocat. Curtea reamintește, de asemenea, că un capăt de cerere se caracterizează prin faptele pe care le denunță și nu doar prin simplele motive sau argumente de drept invocate (a se vedea, mutatis mutandis, Eugenia Lazăr împotriva României, nr. 32.146/05, pct. 60, 16 februarie 2010, Guerra și alții împotriva Italiei, 19 februarie 1998, pct. 44, Culegere de hotărâri și decizii 1998-I și Berktaş împotriva Turciei, nr. 22.493/93, pct. 167, 1 martie 2001). În lumina acestor principii, Curtea consideră necesar, în circumstanțele prezentei cauze, să examineze ansamblul capetelor de cerere ale reclamantului din perspectiva art. 2 din Convenție.

A. Cu privire la admisibilitate

31. Constatând că prezenta cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 §3 din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

32. Reclamantul susține că nu a existat o anchetă efectivă cu privire la cauzele decesului fiicei sale. Acesta critică faptul că ancheta inițiată de autorități ca urmare a plângerii sale a fost incompletă. Acesta denunță în special refuzul anchetatorilor de a preleva amprente din apartament, de pe trupul neînsuflit al fiicei sale și de pe

diversele obiecte confiscate, de a le supune unor examene de laborator și de a proceda la o reconstituire a faptelor. Reclamantul consideră că aceste omisiuni, împreună cu neglijența anchetatorilor, au lăsat nesoluționate numeroase chestiuni legate de circumstanțele decesului copilului său.

33. Guvernul contestă acest argument. Acesta susține că ancheta desfășurată în cauză a fost promptă, efectivă și completă. Guvernul precizează că, încă de la descoperirea cadavrului, poliția s-a dus la fața locului și a procedat la cercetarea aprofundată a locului faptei și a cadavrului. Acesta susține că prelevarea de amprente nu era necesară în absența unor urme de efracție sau violență.

34. În continuare, Guvernul afirmă că poliția a interogat în aceeași zi cele două prietene care însoțiseră tânăra și, în zilele următoare, orice persoană care putea să o fi văzut sau să furnizeze informații. Acesta susține că autopsia a fost efectuată rapid și că a stabilit cauza decesului, și anume o "spânzurare atipică", ce explică poziția în care a fost găsit cadavrul. În plus, susține că autoritățile au efectuat investigații cu privire la chestiunea consumului de alcool și subliniază că însuși reclamantul a declarat că exista vin în casă. În ceea ce îl privește pe reclamant, acesta a fost implicat în anchetă, dar s-a limitat la a contesta eficacitatea acesteia și nu a furnizat elemente concrete care să permită direcționarea anchetei pe pista omorului. Prin urmare, Guvernul concluzionează că obligația de mijloace, care decurge din aspectul procedural al art. 2, a fost respectată.

35. Curtea reamintește că, obligând statul să adopte măsurile necesare pentru a proteja viața persoanelor aflate sub jurisdicția sa, art. 2 §1 îi impune acestuia sarcina de a asigura dreptul la viață, prin instituirea unei legislații penale concrete, care să descurajeze atingerile aduse persoanei și care are la bază un mecanism de aplicare conceput pentru prevenirea, eliminarea și sancționarea încălcărilor (L.C.B. împotriva Regatului Unit, 9 iunie 1998, pct. 36, Culegere 1998-III).

36. Din perspectiva faptelor din speță, Curtea consideră că obligația respectivă necesită, implicit, efectuarea unei anchete oficiale efective în cazul unui deces survenit în condiții suspecte (Mantog împotriva României, nr. 2.893/02, pct. 63, 11 octombrie 2007). Caracterul eficient al unei anchete impune ca autoritățile să adopte

măsurile rezonabile de care dispun pentru a asigura obținerea unor probe referitoare la faptele în cauză, inclusiv, între altele, depoziții ale martorilor oculari, expertize și, după caz, o autopsie care să ofere o prezentare completă și precisă a rănilor și o analiză obiectivă a constatărilor clinice, în special a cauzei decesului. Orice deficiență a anchetei care slăbește capacitatea acesteia de a stabili cauza decesului sau persoanele responsabile riscă să determine concluzia că nu îndeplinește această normă (Slimani împotriva Franței, nr. 57.671/00, pct. 32, CEDO 200 IX, și Pereira Henriques împotriva Luxemburgului, nr. 60.255/00, pct. 57, 9 mai 2006).

37. Prin urmare, este necesar să se stabilească dacă, în speță, a fost efectuată o anchetă care îndeplinește cerințele aspectului procedural al art. 2 § 1 din Convenție.

38. Curtea subliniază că, în ziua descoperirii cadavrului, la 19 iulie 2005, un agent de poliție și un expert criminalist s-au dus la fața locului și au întocmit un proces-verbal în care sunt menționate primele constatări. Imediat a fost deschisă o anchetă cu privire la decesul în cauză, calificat drept „suspect”.

39. Astfel, se poate considera că organele de urmărire penală au acționat din oficiu de îndată ce le-a fost adusă în atenție cauza. Rămâne să se stabilească dacă acestea au adoptat măsurile rezonabile de care dispuneau pentru a permite stabilirea circumstanțelor decesului și identificarea și sancționarea eventualilor responsabili.

40. Autopsia, care a avut loc în ziua următoare descoperirii cadavrului, a stabilit cauza decesului ca fiind o asfixiere survenită în urma unei „spânzurări atipice”. Examinarea cadavrului a scos în evidență prezența a 2 grame de alcool per litru de sânge și a unor urme de răni pe o gambă, precum și un șanț de spânzurare, în jurul gâtului, cu o lățime de 2,5 centimetri.

41. Anchetatorii au audiat persoanele care intraseră în contact cu fiica reclamantului. În special din aceste mărturii reiese că tânăra își petrecuse ziua în compania a două prietene și că era afectată de rezultatele școlare slabe și pierderea telefonului. Aceste mărturii au permis, de asemenea, să se stabilească succesiunea principalelor evenimente ale zilei de 17 iulie 2005.

42. Pe baza acestor elemente, organele de urmărire penală au considerat că decesul fiicei reclamantului nu era rezultatul unui act criminal,

ci era vorba de un act voluntar de suicid, ce nu putea fi imputat altor persoane.

43. Curtea constată că, procedând astfel, organele de urmărire penală au furnizat o explicație privind circumstanțele care au condus la decesul fiicei reclamantului. Cu toate acestea, Curtea consideră că nu este suficientă avansarea unei ipoteze privind motivele decesului. Este necesar, de asemenea, ca această ipoteză să fie susținută suficient de probe, astfel încât să nu se mai considere că decesul a survenit în condiții suspecte (a se vedea *mutatis mutandis*, Mantog, citată anterior, pct. 68).

44. În această privință, Curtea subliniază că reclamantul a fost informat cu privire la ancheta în curs și că a fost interogat de mai multe ori. Cu toate acestea, cererile sale și ale fiului său referitoare la administrarea de probe au fost ignorate sistematic. Curtea constată că organele de urmărire penală nu au analizat și nici nu au păstrat hainele și telefonul mobil al tinerei, cureaua care probabil a fost utilizată pentru spânzurare și băutura pe care persoana în cauză a consumat-o în ziua decesului. De asemenea, Curtea precizează că examenul medico-legal s-a limitat la a constata cauza imediată a decesului, fără să fi solicitat medicului să valideze sau să infirme din punct de vedere medico-legal teza referitoare la originea rănilor de pe gambă și momentul în care a fost consumat alcoolul. În plus, nu s-a oferit nicio explicație pentru contradicția identificată de medicul legist în ceea ce privește diferența dintre lățimea curelei și urma lăsată de aceasta pe gâtul tinerei (a se vedea, *mutatis mutandis*, M.B. împotriva României, nr. 43.982/06, pct. 58 și 59, 3 noiembrie 2011).

45. În plus, Curtea constată că însuși prim-procurorul parchetului a considerat că procesul-verbal întocmit la fața locului, raportul de autopsie și mărturiile obținute în cursul anchetei preliminare nu erau suficiente pentru eliminarea numeroaselor îndoieli cu privire la circumstanțele decesului fiicei reclamantului. Or, trebuie să se constate că, în loc să încerce să obțină probe referitoare la faptele în cauză prin intermediul unor expertize și, după caz, printr-un raport medico-legal suplimentar, organele de urmărire penală s-au limitat la a audia din nou aceiași martori, care au reiterat primele lor declarații.

46. Având în vedere aceste elemente, Curtea consideră că, prin decizia de a nu da curs cererilor

privind efectuarea unor expertize, organele de urmărire penală au împiedicat lămurirea aspectelor neclare care au rămas în dosar după încheierea anchetei. Nu se poate considera că autoritățile interne au permis să se stabilească într-un mod suficient de precis circumstanțele care au condus la decesul fiicei reclamantului (a se vedea, *mutatis mutandis*, Pereira Henriques, citată anterior, pct. 62, și Tsintsabazde împotriva Georgiei, nr. 35.403/06, pct. 77 și următoarele, 15 februarie 2011).

47. În consecință, Curtea concluzionează că, în speță, nu au fost respectate obligațiile pozitive care îi revin statului pârât în temeiul aspectului procedural al art. 2 din Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

48. Art. 41 din Convenție prevede: „Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

49. Reclamantul solicită 50.000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral. Acesta afirmă că este încă profund afectat de caracterul superficial al anchetei. În această privință susține că un părinte are dreptul să cunoască adevărul despre decesul copilului său și că acest drept a fost batjocorit.

50. Guvernul consideră că suma solicitată este excesivă. În această privință face trimitere la jurisprudența Curții în materie.

51. În circumstanțele specifice ale cauzei, Curtea consideră că prin constatarea încălcării art. 2 din Convenție se constituie în sine o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit de reclamant.

B. Cheltuieli de judecată

52. Reclamantul nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

C U R T E A:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 2 din Convenție sub aspect procedural;
3. hotărăște că prin constatarea încălcării se oferă, în sine, o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit de reclamant.